

Miðvikan

Strandaðir á Lítlu Dímun í 17 dagar

Sum ein enda á greinarøðini um Stóru Dímun, hava vit nú eina frásøgn frá Lítlu Dímun eisini. Hetta verður um ta ferðina ein strandað manning mátti vera 17 dagar í oynni

12. partur

Tær báðar Dímunar hava bert navnið og grannalagið til felags. Hóast Janus hevur sæð yvir á Lítlu Dímun nærum hvønn dag í sínum lívi, so hevur hann ikki sett sín fót á oynna.

Henda frásøgnin er sum ofta er komin av eini tilvild. Fekk í fjør uppringing úr Uttanríkisráðnum. Teir høvdu fingið ein fyrisurning úr Svøríki frá manni, hvørs verfaðir hevði verið strandaður á Lítlu Dímun í 1918. Hann vildi fegin vita meira um hesa hending.

Her lá tað so væl fyri, at Dimma-lætting hevði eina gjølliga frásøgn frá hendingini, sum annars ikki er nógv kend í Føroyum í dag. Eisini kom ein av manningini at búsetast í Føroyum, og honum hevði útvarpið samrøðu við í 1966. Henda frásøgn var endurprentað í blaðnum Úrval, sum útvarpið gav út eitt skifti.

Skonnert »Caspers« stranding

Í Dimmalætting var m.a. greitt soleiðis frá:

I søndags aftes (17. November) meddelte Mandskabet paa en Motorbaad, der da vendte tilbage fra fiskeri, at de havde set Ild-signaler paa Lille Dimon, og at disse utvivlsomt hidrørte fra skib-brudne, som paa en eller anden maade maatte have reddet sig op paa Øen og fundet tilflugt i »hellið«, det sted, hvor Kvalbinger plejer at opholde sig, naar de om Sommeren er paa Fuglefangst paa Lille Dimon. Motorbaadens Besætning havde overvejet, om man ikke straks skulde forsøge at komme i Land paa Øen for at undersøge sagen og yde nødvendig Hjælp, men da Motorbaaden var svært lastet med Fisk, og man var ukendt med Landingsstedet, vilde det efter al sandsynlighed kun betyde Tidsspilde om man gjorde et mislykket Forsøg paa at opnaa forbindelse med Øen. Det besluttedes derfor at sejle til Tveraa med det samme for at berette om, hvad man havde set, saaledes at en Motorbaad med en Robaad paa slæb øjeblikkelig kunde tage af sted til Lille Dimon.

Umiddelbart efter, at den opsigtsvækkende Efterretning var modtaget i Tveraa afsejlede fisker Hans Hansen til øen med den ham

tilhørende motorbaad »Birma«, og man ventede naturligvis her med stor spænding paa Baadens tilbagekomst.

Ved midnatstid ankom Baaden til Tveraa. Paa grund af indtrædende Brænding havde det været vanskeligt at faa forbindelse med Land, og her havde man opdaget 6 Skibbrudne (3 Danskere og 3 Nordmænd). Besætningen var fra Skonnert »Casper«, der var strandet den 2. November. De Skib-brudne, der altsaa havde opholdt sig paa Lille Dimon i 17 Dage var meget medtagne baade af mangel paa Mad og af Kulde.

Frásøgnin hjá stýrimanninum

»Casper«s kække og sympatiske Styrmand, den 23-aarige Alf Larsen fra Sandnæssjön i Norge har fortalt mig følgende ang. de nærmere Enkeltheder ved Strandingen og de Skibbrudnes ophold paa Lille Dimon.

»Skonnert »Casper« var hjemme-hørende i Rudkøbing og førtes af Kapt. Larsen. Vi var paa rejse fra Ibiza til Vaag med en Ladning paa 200 tons Salt til Firmaet Jacob Dahl. Efter at vi den 1. November tidlig om Morgen havde pejlet Myggenæs i Ost Nord Ost, sejlede vi i sydøstlig Retning, til vi om Formiddagen fik kending af Suder-øen. Der blev efterhaanden meget svag Vind og temmelig diset Luft. Den 2. November tidlig om Morgen begyndte det at blæse op, og det blev et frygteligt Vejr. Vi førte de mindst mulige Sejl og holdt det gaaende saa godt som muligt, da vi pludselig opdagede Land ret forude. Roret blev øjeblikkelig lagt om, men Strømmen, den høje Sø og de voldsomme Kastevinde gjorde det umuligt at manøvrere. Katastrofen var uundgaelig.

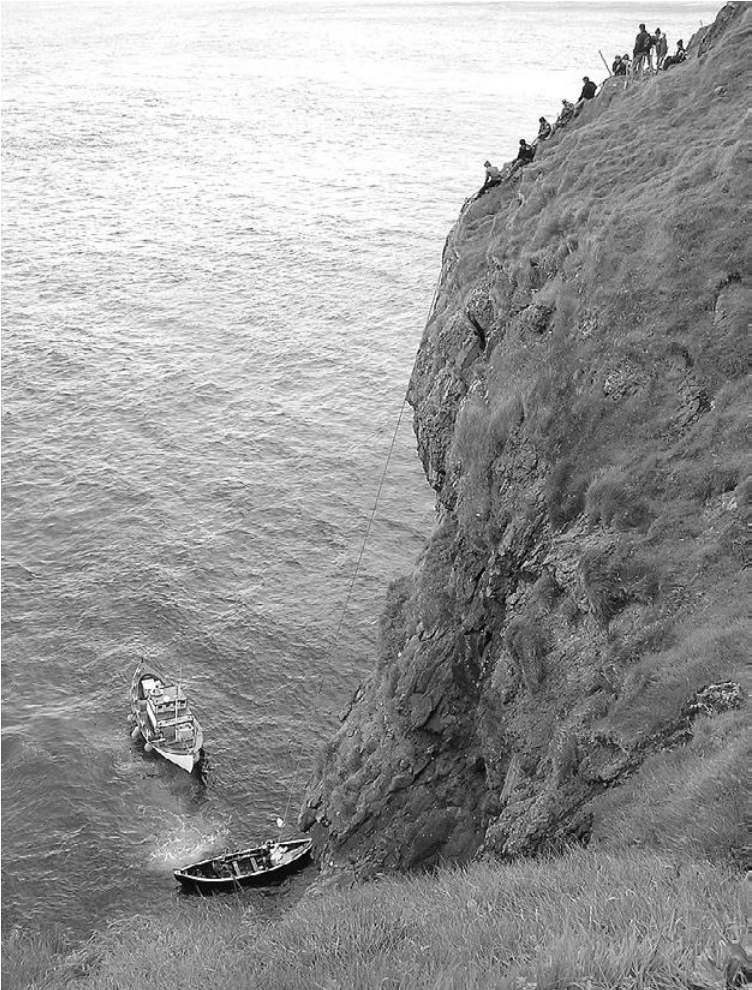
Vissur deyði at fara í bátarnar

Det var klart, at Skibet ikke stod til at redde, men i løbet af kort Tid vilde det blive slaaet i Stumper og Stykker af Brændingen. Vi troede os redningsløst fortabt, men prøvede dog paa at komme i Baaden for at ro mod Suderø. Vi kunde imidlertid indse, at 6 Mand i den lille Baad paa det oprørte Hav, det var det samme som den visse død. Vi gik derfor om bord igen.

Nu var vi næsten inde i Brændingen. Engang rørte Skibet ved

Lítla Dímun. Nýggju myndirnar úr Lítlu Dímun eru frá Rúna Thomsen

Bratt er at koma niðan á í Lítlu Dímun

Klippen, men kom udfra igen. Vi stødte atter, og Skibet stod nu uhjælpelig fast.

Det var et frygteligt Øjeblik. Stormen tudede. Brændingen rasede, og der stod vi med den visse Død for øje. Stormasten blev kappet i den Hensigt at faa den til at falde paa Land og saaledes opnaa Forbindelse. Dette mislykkedes

imidlertid, idet den faldt anderledes end beregnet.

Eitt bragd

Brændingen rullede voldsomt over Skibet, der knagede og bragede i alle Sammenføjninger, saa det kunde splintres, hvad Øjeblik, det skulde være. Men nu sprang Anthon Jacobsen, der ligeledes er

Nordmand, med en Line fastgjort om Livet ud paa Bougsprydet og styrtede sig ud i Brændingen, efter at have afført sig sine Overklæder og Støvler samt taget et Redningsbælte paa. Det lykkedes ham efter megen Anstrengelse at svømme i Land og faa Fodfæste. Flere gange skyllede Brændingen hen over ham og truede med at drage ham ud igen, men han hagede sig fast i Tangplanter og fremspringende Klippestykker.

Braadsøerne skyllede over ham med saadan Voldsomhed, at Benene ofte stod lige i Vejret. Men til trods for de meget vanskelige Forhold kæmpede han sig tappert i Land. Fra Skonnertens agterende fik vi nu en Trosse i Land og fik lavet en improviseret Redningsstol. En efter en halede vi os ind paa Stranden, men det var en drøj Tur, for hele Tiden brød Søerne hen over os. Jeg var den sidste, der gik fra Borde, og idet jeg sprang ud over Rælingen, revnede »Casper« og gik i smadder.

Á land í Lítlu Dímun

Af Proviant blev der kun bjærget 1 Dunk Margarine, desuden bjærgedes lidt Tobak, Signalflag, samt forskellige Vragstumper.

Den første Nat, vi tilbragte paa Lille Dimon, var over al beskrivelse frygtelig. Der laa vi seks Mand gennemblødte, sultne og forfrosne i ravende Mørke paa en Klippeafsats, der maaske ikke var mere end 6 alen bred. Regn og Sne piskede ned over os, Stormen tudede – og der – lige nede under os, hørte vi Brændingen buldre mod Klipperne. Jeg frøs saadan den Nat, at jeg næsten ikke kan tænke paa det. Dog var jeg bedre stillet end flere af de andre, der ikke engang havde Strømper paa Benene, men maatte ligge barfodede i den skrækkelige Kulde.

Da det blev lyst, gik vi højere op og gav os i færd med at lave en Hytte af Sten.

Noget Sejldug, der var drevet i Land paa Strandingsstedet benyttede vi ogsaa. Men derimod maatte vi med Sorg se to Blikkasser med Skonrogger blive ført bort af Strømmen. I denne Hytte tilbragte vi to Dage. Paa den tredje Dag opdagede en af os en Hule paa den anden Side af Øen; vi kom nemlig i Land paa nordsiden. I Hulen forfandtes Kabys, Kedler og Brænde – og hvad der var det bedste af alt – en halv æske Tændstikker, og en Flaske